

* / 7 THÁNG SAU

QUYỀN TRUYỆN CỦA TRẦN SA

(Trích)

Dalat, thứ Sáu 28/11/1975.

Tôi theo đám bạn đến uống rượu ở khu phố bên lề rạp *ciné* Ngọc Hiệp. Những người bạn cố tình chọn vị trí này để tôi được dịp nhìn lại người đàn ông năm cũ khi anh sẽ về ngang qua đó, như lệ thường mỗi tối.

Quả nhiên, lúc 8 giờ, từ trên đường Minh Mạng, dáng anh xuất hiện nơi đầu dốc. Tôi run rẩy quãng vội điều thuốc đang hút dở. Một người bạn ra chặn anh lại, mời vào bàn.

Rõ ràng tôi bị vây chụp bởi một cảm xúc mạnh. Đêm Dalat đẹp, sương mù phủ giăng thành phố. Tôi không biết phân tích sao cho đúng với tâm trạng mình khi ấy. Tình yêu và nỗi nhớ thương cho Nguyễn thật cao, nhưng sự xúc động dành cho người đàn ông năm cũ cũng không phải ít. Hai bàn tay tôi co lại trong túi, lòng tự nhủ: “*Lẽ ra mình không nên đi Dalat khi trái tim vẫn còn uơm mủ.*”

Tôi không nói gì được khi ngồi cạnh anh trong bàn rượu. Trước bề bạn, anh vẫn bật thiệp chủ động như bao giờ.

Khi thấy anh cầm lên chai *bière* gọi riêng cho anh (chúng tôi đã uống nhiều trước đó), tự tay rót vào ly của mình, thái độ ngỡ ngàng lúng túng, tôi thấy trái tim thất lại, nên gọi thêm một chai *bière* nữa, tôi la nhỏ:

“Em phải uống cùng anh Ngọc chứ?”

Thế là cả năm người kia đều giơ cao ly, mời anh.

Anh hỏi thăm *tất cả* những người thân liên hệ của tôi nhưng không một chữ nào han hỏi *về tôi*. Cái dáng gầy gầy mang đầy vẻ khắc khoải đau khổ, đôi bàn tay vẫn đẹp (mà tôi chẳng dám nhìn thẳng vào chúng). Anh mỉm cười nhiều lần nhưng lần nào khuôn mặt cũng đượm nét buồn và có chiều gương ép.

Cuối cùng anh quay sang tôi:

“Anh có quen Hoàng Mạnh, *pianiste*, con trai Võ Đức Thu, hiện đang làm việc ở đài truyền hình Sài Gòn, tính tình dịu dàng hòa nhã. Anh có kể về em cho Mạnh nghe. Có dịp gặp, em cứ nói là bạn anh, Mạnh sẽ hết lòng giúp đỡ. Anh ấy có hứa với anh điều đó.”

(Chữ *bạn anh* nghe sao thật chua xót!)

Và, anh đứng lên từ ghế.

Bắt tay các người bạn xong, anh hướng về tôi. Tôi nắm lấy bàn tay anh, nghe năm ngón dài xiết mạnh đến đau trên bàn tay nhỏ, lòng

thoảng rùng mình vì cái độ lạnh phát ra từ nó. Nơi anh là cả một sự xúc động không kềm nén. Kéo cao cổ áo, anh bỏ ra đi, hướng về phía Mã Thánh trên con đường Phan Đình Phùng thân thuộc thuở xưa...

Giữa bàn rượu còn lại, tôi nở nụ cười băng quơ, nói lời cảm ơn Cung và các người bạn đã tạo cho tôi cơ hội gặp lại anh. Một người bày tỏ:

“Anh em ai cũng vui khi thấy Thu Vân cười như vậy.”

Tức thì Cung đưa ra nhận xét:

“Nguy hiểm lắm khi chị ấy cười! Đêm nay lại thức trắng!”

Trên con phố khuya lúc đã tàn cuộc rượu, đi giữa Cung và một người bạn trên con dốc Thành Thái hướng về phố chợ, tôi nghe Cung nói:

“Không phải Nguyễn, mà là anh Ngọc, chị còn yêu đau đớn. Nhưng chỉ khổ thôi nếu chị giữ hoài trong tim tình yêu tuyệt vọng đó. Nên quên đi chị ạ. Nguyễn đâu muốn chị khóc, cũng như em đâu có muốn chị buồn!”

□

Dalat, thứ Bảy 29/11/1975

Tôi đi lên phố sớm, nghe tâm tư rung động kỳ lạ. Những hạt sương mai bám đầy trên cỏ. Đường xá đông người qua lại. Nơi các bậc tam cấp dẫn vào chợ, các người sắc tộc thiểu số ngồi trước các thùng hàng, ánh mắt buồn rười rượi.

Cúi xuống chiếc thùng của một người Thượng, tôi lựa mua cặp vòng bằng đồng nhẹ, định đem về làm quà cho Nguyễn.

Cũng như tôi, Nguyễn rất yêu Dalat. Nhưng “*cái Dalat của tôi*”, mỗi khi nhắc đến, Nguyễn đều không giấu được nét đôn đai pha cùng nuối tiếc. Có lần Nguyễn nói: “*Ở Dalat, Mãn nổi tiếng ai cũng biết, vậy mà tại sao Nguyễn lại không hề biết?*” Rồi bào chữa ngay cho tôi (hay cho chính Nguyễn?): “*Mà thôi, chưa đến giờ định mệnh gõ cửa. Khi ấy đâu có gặp, nói yêu Mãn, Mãn cũng chỉ phì cười, cho Nguyễn là thằng con nít bày đặt học đòi người lớn chuyện yêu đương!*”

Chữ “*con nít*” này được Nguyễn lặp lại đôi lần bằng giọng điệu vừa như giễu cợt, vừa như an phận: “*Nguyễn là con nít, được Mãn nhìn đến thế này là may lắm. Nguyễn đâu dám ước mơ gì hơn.*”

Tuy nhiên, tôi biết Nguyễn buồn.

Trong đời, tôi từng nhiều lần bắt gặp những tình yêu say đắm; khoảng cách của “*một đối tượng bước ra*” và “*một người đi vào*” đời tôi cũng thật là ngắn ngủi. Các mối tình đều có chung định số nửa vời, đứt đoạn. Vì vậy, khuynh hướng đi tìm một dĩ vãng tình cảm là điều luôn luôn hiện hữu trong tôi.

Đầu vậy, cũng vì sự đi tìm này mà vô tình tôi đã bỏ quên một hiện tại tình cảm khác. Mỗi tình đến sau bao giờ cũng chịu chung số phận nạn nhân của mối tình đi trước. Và rồi, cũng lại có một mối tình nạn nhân khác tiếp liền theo bước của mối tình kia.

Đó là điềm bất hạnh. Hai sao *Đào Hoa* và *Hồng Loan* cư và chiếu vào *cung Nó* trong lá số tử vi **không phải là điều thú vị**.

Với Nguyễn, tôi mang mặc cảm không đáp được đủ tấm tình chàng hiền dẫu trọn vẹn. Chẳng phải tôi không yêu Nguyễn, nhưng bởi dư âm của dĩ vãng vừa dứt không lâu trước đó vẫn còn vang vọng để làm lẩn đi tiếng đập hiện tại của trái tim dành cho chàng. Dưới mắt Nguyễn, tôi điển hình cho một nỗi khổ đau định mệnh. Và chàng lại là kẻ thư sinh mơ mộng. Trên hết, Nguyễn yêu tôi do từ điều đau khổ ấy. Có lẽ, nếu không tự cảm nghe bé nhỏ hơn tôi (như nhiều lần chàng nói), Nguyễn chẳng bao giờ trao cho tôi một tình yêu thắm thiết như hiện nay.

Một điều tôi biết, cũng chính vì điềm *cam đàn đống vai con nít* mà Nguyễn *được* tôi hơn hết. Luôn luôn tôi tự nhủ, tấm tình của Nguyễn vẹn toàn thanh khiết quá, tôi dẫu không đáp đền xứng đáng, cũng chưa một lần có ý muốn rời xa.

Gặp Cung trên phố.

Trong quán *café*, nghe Cung ngập ngừng bày tỏ:

“Lúc 2 giờ sáng em đi *toilette* ngang phòng chị, nhìn vào thấy chị quần mình trong chăn ngủ, trên khuôn mặt có nét gì thật cô đơn thơ trẻ. Em nghĩ, giờ phút chị nằm một mình ấy thì anh Ngọc đang xum vầy cùng vợ con của anh. Cũng có lẽ vì đêm qua chúng mình gặp lại anh Ngọc đã khiến em mang cảm tưởng ấy chẳng?”

Buổi tối đi với Cung đến quán *café* trên con đường Rue des Solitaires (như Nguyễn đặt tên). Tự hỏi đêm nay thứ Bảy, Nguyễn đang làm gì ở Sài Gòn? Quán Domino mà chàng bảo hay đến ngồi, vẫn còn đó. Thật lạ lùng mà nghĩ, ngày xưa ở Dalat, tôi cũng thường tìm đến nơi đây.

Đêm, trời thật lạnh, bước trở lại trên con phố Phan Bội Châu này mà ngẫm đúng như lời Nguyễn nói: “*Đó là con đường của những kẻ cô đơn!*”

□